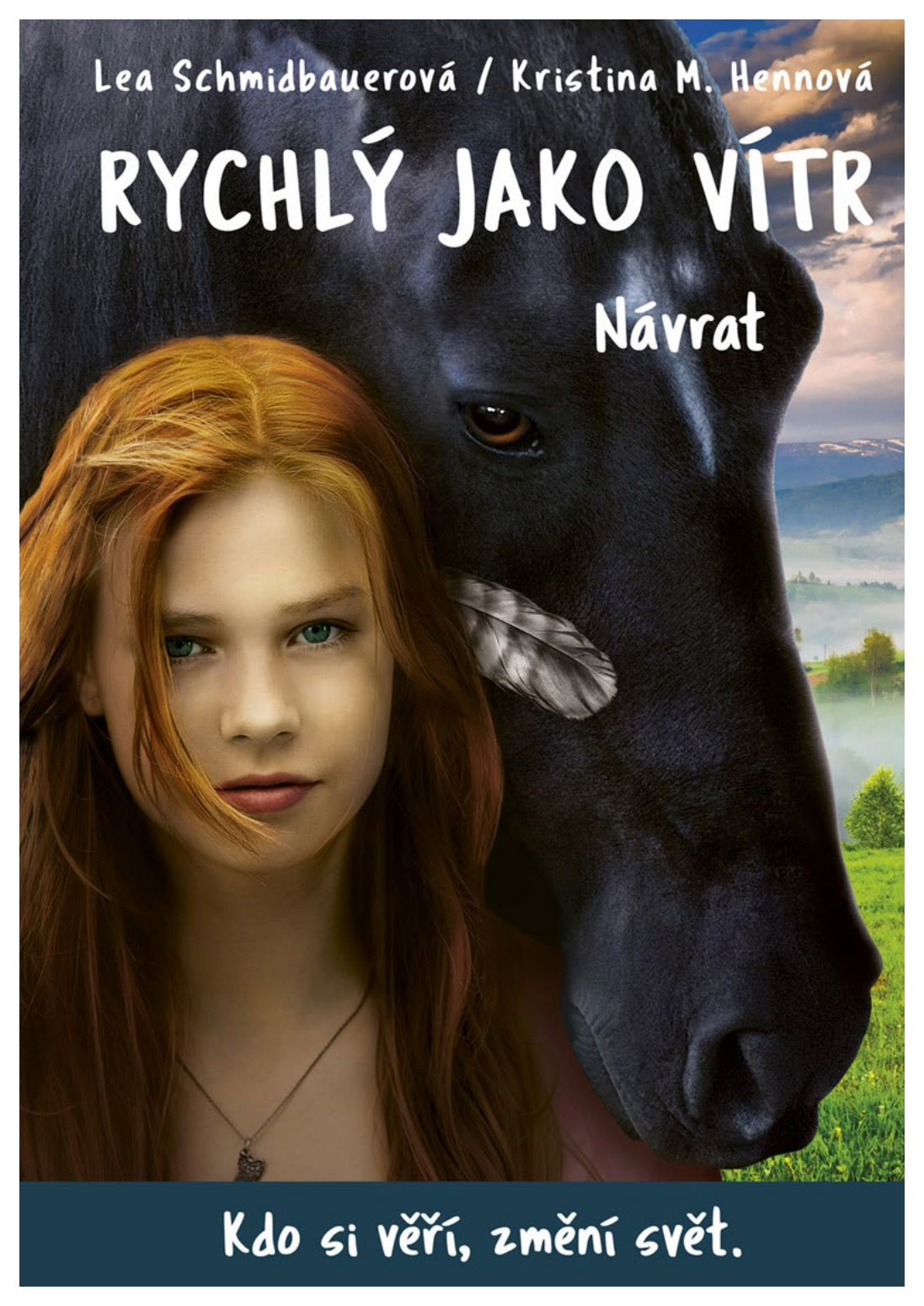

A movie poster featuring a close-up of a young woman with long, wavy red hair and blue eyes, looking directly at the camera. She is wearing a thin necklace with a small pendant. Behind her is the head of a large black horse, looking slightly to the right. The background shows a misty, green landscape with rolling hills and a cloudy sky. The text is overlaid on the top and bottom of the image.

Lea Schmidbauerová / Kristina M. Hennová

RYCHLÝ JAKO VÍTR

Návrat

Kdo si věří, změní svět.

Rychlý jako vítr

Návrat

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Lea Schmidbauerová, Kristina M. Hennová
Rychlý jako vítr: Návrat – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Lea Schmidbauerová / Kristina M. Hennová

RYCHLÝ JAKO VÍTR

Návrat

CPress
Brno

1. kapitola

Obklopovala ji černá noc. Vládlo hrobové ticho. Vzduch se ani nehnul.

Náhle ji něco chytilo, pevně sevřelo její nohu a železné ostny se jí zakusovaly do kůže. Zoufale se snažila osvobodit, ale s každým pohybem se víc a víc zamotávala. Drát jí neúprosně svíral končetiny.

Jako ve snách se rozhlížela kolem. Byla uvězněná uprostřed mýtiny, kterou obklopovaly mohutné stromy, jež strážily les a činily ho ještě zlověstnějším. Temnotou se rozlehlo varovné volání sýčka.

Vtom v podrostu uslyšela kroky.

Vzepřela se a divoce kolem sebe tloukla v zoufalé snaze se osvobodit. Musela odsud pryč. Rychle. Srdce jí bušilo na poplach.

Ale kroky se neúprosně přibližovaly. Někdo ji chytil za rameno...

* * *

„Nééé,“ zaječela Majka a hrůzou se probudila. Otevřela oči – a spatřila, jak se nad ní sklání temná postava.

Ale ne! Snad to není jeden z těch hrůzných snů, kdy se člověku zdá, že se probudil jen proto, aby se ocitl v ještě děsivější noční můře.

Ale ta postava polekaně ucukla a vykřikla přinejmenším stejně hlasitě. Majce teď připadala tak nějak povědomá. „F...anny!“ zaskřehotala chraplavě, když konečně poznala svou kamarádku, která s podivným baretem na hlavě a obrovským batohem na zádech klesla na druhý konec postele.

„Člověče! Ty jsi mě teda vyděsila!“ láteřila Fanny a několikrát se zhluboka nadechla ve snaze dostat pod kontrolu svůj zrychlený tep.

Majka se ospale posadila. „Promiň, ale zase se mi zdál ten sen...“ Její pohled prozrazoval, že si dělá starosti.

„Ten, ve kterém tě učitel Lessing přiváže před tabulí a ty musíš pantomimicky vysvětlit Pythagorovu

větu?“ zeptala se Fanny soucitně, když ale Majka jen nepřítomně zavrtěla hlavou, žvatlala bezstarostně dál. „Tak o tom už se ti vážně zdát vůbec nemusí, protože ode dneška máme úplně oficiálně letní prázdniny a my jedeme do...“ Fanny na kraj postele zabubnovala slavnostní virbl, „...MAGNIFIQUE PARIS!“

Majka dala nohy na zem a zadržela povzdech. Paříž. Dva nekonečně dlouhé týdny se nechat od Fanny vláčet po zaprášených ulicích velkoměsta.

Ale to byla dohoda, kterou spolu obě kamarádky uzavřely: dva týdny v Paříži a pak – Majce při té představě poskočilo srdce radostí – pak zpět do Kaltenbachu! Za Severákem!

Zdálo se to být už celou věčnost, co ho naposledy viděla. Sice si skoro každý den telefonovala se Samem, který ji trpělivě zpravoval o tom, že se jejímu černému hřebci vede dobře, ale už několik nocí za sebou se jí zdál ten sen. Zas a znovu. Něco se dělo, ale Majka nemohla najít slova, kterými by svůj pocit vystihla. A i kdyby ano, kdo by mu mohl rozumět, když mu nerozuměla ani ona sama?

Bylo to temné místo, kam ji to táhlo, přestože všechno v ní křičelo, aby odtamtud utekla. Nedávalo to žádný smysl. Přesto si byla jistá, že to muselo nějak souviset se Severákem. Nějak se ho to muselo týkat...

„Proboha!“ strhlo Majku zpět do reality rozhořčené zvolání Fanny, která se brodila nepořádkem

v pokoji a právě objevila úplně prázdný batoh. „Ty sis ještě ani nezabalila! Já už jsem objednala taxi, má tady být do čtvrt hodiny. Vlak nám jede v jedenáct.“ Fanny začala do batohu cpát náhodné kusy oblečení, které se všude možné povalovaly po podlaze. „Na nádraží nás pak vyzvedne teta a pojedeme rovnou do latinské čtvrtě, kde dělám své první interview...“

Ted' by byl správný okamžik jí to říct, uvažovala Majka, ale místo toho z ní vypadlo jen laxní protažené „ookaay...“ Ztraceně! Proč musí být tak těžké povědět Fanny pravdu?

Majka nechtěla do Paříže. Nemohla tam jet, i když to rodičům a Fanny v slabé chvílce slíbila.

Její mamka byla tou představou unešená. „Vždyť si o prázdninách taky někdy musíš užít něco jiného, než jen... trakař a... vidle na hnůj. Kulturu! Sýr! Francii!“

Nebyla ve svém nadšení k zastavení, a dokonce i taťka poznamenal něco o urychlovači částic v Institutu aplikované jaderné fyziky, který rozhodně stojí za vidění. A – v tom byli všichni zajedno – co jsou to pouhé dva týdny?

A tak Majka souhlasila. Ne proto, že by ji zajímaly urychlovače částic nebo sýry, ale proto, aby udělala radost Fanny. Vyhrát tu příšernou soutěž o nejlepší reportáž žáků *Mládež píše*, to byl pro Fanny velký sen. A jestli Majka něčemu skutečně rozuměla, tak tomu, jaké to je, mít životní sen.

To jí teď ale bylo k ničemu, musela to Fanny říct, protože už nezbývalo mnoho – a právě vtom někdo zazvonil. K čertu!

Fanny právě zapnula Majčin batoh a triumfálně vystřelila rukama nad hlavu, jako kdyby vyhrála Světový pohár v rychlobalení ruksaků. „Hotovo! Na-prosto perfektní načasování, řekla bych. To bude taxi,“ a dřív, než stihla Majka cokoliv říct, běžela ke dveřím.

Radostný „těším se na Paříž“ výraz jí rázem zmizel z obličeje, když poznala, kdo stojí za dveřmi. Hnědovlasý chlapec v kárované košili s šibalským úsměvem na tváři.

„Same, co tu...?“ Fanny ho znala jen málo, převážně z vyprávění, a byl jí podezřelý. Na druhou stranu jí byl podezřelý úplně každý, kdo se jen tak bez varování ocitl v Majčině životě.

Sam byl pomocník z hřebčína Kaltenbach, který patřil Majčině babičce. Sám ovšem trval na tom, že je ošetřovatel koní ve fázi vzdělávání. A teď byl tady, před Majčinými dveřmi, a hrdě Fanny cinkal svazkem klíčů před očima.

„Hej lidi, slyšel jsem, že si tady někdo objednal taxi?“

„Co?“ bylo jediné, na co se Fanny zmohla. Pak dodala: „Jak to víš?“

Samovi klesla ruka s klíčky a zmateně se na ni podíval. „Fakt jste si ho objednaly? To já jen tak plácnul.

Protože jsem včera..." Hrdě vytáhl z kapsy svůj řidičák, který konečně dostal, poté co dvakrát ostudně propadl u zkoušek.

Fanny to moc nudovalo, protože už měla zlé tušení. Přivřela oči. „Fajn, a co tu chceš?“ zjišťovala.

Ale ještě dřív, než mohl Sam odpovědět, vynořila se za Fanny Majka. „Same! Stalo se něco se Severákem?“ ptala se bez dechu.

„Ne, buď bez obav,“ ujistil ji. „Přijel jsem si pro vás. *Autem!*“ celý se rozzářil a zase mával Fanny před obličejem klíčky od auta.

Tentokrát po nich chňapla a umlčela cinkající klíče v sevřené pěsti. „Jak jako, že sis pro nás přijel? Plácáš nesmysly jako opilec na nádraží. Mimocho-dem, tam se teď okamžitě musíme dostat!“ a důrazně se podívala na Majku.

Ta očima uhnula pohledu, kterým ji provrtávala, a celá nervózní je upřela na Sama. „Takže... ehm, mm, ...my ... já totiž,“ koktala.

„Anóó?“ důležitě protáhla Fanny a založila ruce před hrudí.

„Ty víš, že jsi má nejlepší kamarádka,“ začala Majka nervózně. „A kamarádky pro sebe mají vždycky pochopení, například, když se kvůli vážným důvodům musí změnit plány. A teď jeden úplně konkrétní příklad: Co kdybychom nejprve jely do Kaltenbachu a pak až do Paříže?“ Nečekala na odpověď, aby

ji Fanny nemohla přerušit, a pokračovala hned dál: „Mám prostě pocit, že se Severákem není něco v pořádku, a vím, že je to jen pocit a že to může být blbost, ale... ale...“ Majce došel dech. „Prosíím...!“ dokázala ze sebe ještě vypravit. Pak ztěžka polkla a mlčela.

Fanny se dívala na Majku a opět přivřela oči. Vypadala teď docela jako krokodýl těsně předtím, než cvakne svými zubatými čelistmi a nelítostně svou oběť sežere. Mělo to ale svůj důvod. Ještě moc dobře si pamatovala to, jak Majka minulý rok musela zrušit dlouhé měsíce plánovaný prázdninový tábor, protože ji rodiče poslali do Kaltenbachu. A to, co se stalo potom.

Fanny se zhluboka nadechla. *Musím zůstat klidná, úplně klidná.* Vzrušovat se teď vůbec nemělo cenu, protože tři věci Fanny věděla s naprostou jistotou: Proti tomu koni neměla žádnou šanci. A proti Majčinu ‚pocitu‘ už vůbec ne. A podruhé svou přítelkyni jet samotnou na prázdniny určitě nenechá – ani když je ve hře Paříž.

A za čtvrté už vůbec nebude před tímhle – podívala se na Sama, který se snažil tvářit úplně nezaujatě – před tímhle *ošetřovatelem koní* dělat nějaké scény. A tak jí nezbylo nic jiného, než úpěnlivé prosbě v Majčiných očích podlehnout.

„Pro mě za mě. Ale jen když mi svatosvatě slíbíš, že pak spolu skutečně pojedeme na dva týdny do Paříže. Bez koně! A bez výmluv!“

Majka jí tak bouřlivě skočila kolem krku, že Fanny ztratila rovnováhu a spadla na záda s ruksakem jako převrácený brouk. „Slibuju! A přísahám, že na Kaltenbachu najdeš materiál na tu nejlepší reportáž.“

Fanny se snažila co nejdůstojněji vyhrabat na nohy. „Myslím, že dobrá novinářka najde vždycky zajímavé téma. Paříž zná každý. Kaltenbach, to je ta správná výzva!“

Majka měla sto chutí Fanny zase obejmout a i Sam se spokojeně šklebil. „Tak můžeme vyrazit!“

Předtím ale ještě bylo třeba vyřídit pár věcí. Zatímco Fanny v chodbě telefonovala s tetou z Paříže a Majka si balila věci – tentokrát smysluplnější, než jaké předtím Fanny bez rozmyslu vylovila z nepořádku na podlaze, Sam si udělal pohodlí na posteli. Díkybohu Majčini rodiče už včera vyrazili na svou k smrti nudnou studijní cestu do Řecka („kolébky matematiky“!), takže naštěstí neviděli, jak svůj aspoň na oko uklizený pokoj během jediného dne proměnila v něco, co by její otec nazval „nesporným důkazem teorie chaosu“.

Sam pobaveně pozoroval, jak Majka s nakrčeným čelem z batohu vytáhla bundu a malý ruční vysavač.

„Nakonec to proběhlo docela hladce. Chvilí jsem si ale myslel, že nás rozsápe na cimpr campr,“ řekl.

„Nebud' si sebou tak jistý,“ vtipkovala Majka, která se najednou cítila tak zvláště lehce. Pojede

do Kaltenbachu! A uvidí, že se Severákovi výborně daří, a pak ty podivné sny konečně zmizí. „A seš si skutečně jistý, že...“

Sam protočil panenky a dokončil její větu: „Že se Severák má dobře? Ano, Majko. Ještě dneska ráno jsem se za ním byl podívat ve výběhu, kde právě závodil s Archibaldem.“ Sam zamyšleně pokrčil čelo. „Teda aspoň si myslím, že si to Archibald myslel. A paní Hela...“

Majka se zarazila. „Kdo?“

„No ta kráva, co se do ní Archibald až po uši zamiloval. Tinka dělala co mohla, ale spokojený byl teprve, když paní Helu minulý týden přivedli na jejich pastvinu. Od té doby tam spolu bydlí ve třech a dědeček říká, že ještě nikdy takovou harmonii mezi zvířaty nezažil.“

Při té představě se Majce poprvé ten den po tváři rozlil úsměv, který zahnal onen temný sen z jejích myšlenek.

Majka zapnula ruksak, zbytek po zemi se povalujících věcí jednoduše nacpala do skříně a její dveře vši silou přibouchla. „Tak a hotovo! Můžeme vyrazit!“

V tu chvíli do pokoje vešla Fanny, která se ještě pořád tvářila trochu nasupeně. „Tak, teď jsem pre-bookovala vlak a tetě snad vysvětlila, že přijedeme o dva týdny později. Je ale taky docela možné, že

jsem jí místo toho vysvětlila recept na jahodový tvaroh. Francouzština zrovna není můj nejoblíbenější předmět.“

* * *

Majka a Fanny v zatáčkách lítaly jako dvě koule při tahu Sportky, i když se zoufale – a zbytečně – snažily na ošoupané sedačce terénního auta udržet. To nebyla jízda autem, ale učiněná horská dráha.

Sam se pyšně křenil za volantem. „Tak, máte nějaké hudební přání?“

Auto se skřípotem poskočilo kupředu, až se Fanny a Majce bezpečnostní pásy zařezávaly do těla. „Ups... Špatná rychlost, pardon, dámy!“

Majka se nutila do úsměvu, zatímco Fanny vykřikla: „Mé jediné přání teď je dojet živá!“

Sam se k ní uraženě otočil: „Hej! Mám v kapse řidičák, který ještě voní tiskařskou barvou a ...“

„Pozor!“ zaječely Majka a Fanny jedním hlasem a Sam na poslední chvíli strhl volant.

Velký Jeep s logem hřebčína Kaltenbach na bočních dveřích jen o vlásek minul pouliční zametač, který se šinul po silnici.

Dívky zalapaly po dechu, ale Sama to nijak nevykolejilo. Dál bezstarostně vykládal, jako kdyby byli na pokojné projíždce krajinou, a ne na čtyřproudové

silnici v centru Frankfurtu. „Jen abyste na to byly připravené: Kaltenbach právě neprožívá své nejlepší časy. Každý měsíc ubývá zájemců o ustájení koní i výcvik jezdeckví. Poslední dobou to jde od desíti k pěti.“

Samovi se na čele objevila starostlivá vráska.

Majka právě chtěla něco říci, když Sam dost neohleduplně řízl zatáčku a ona silně narazila hlavou do okýnka. „Co... Au!“

Fanny k ní vrhla pohled, který jednoznačně říkal: „Tohle nepřežijeme!“, zatímco Sam už zase bezstarostně šlápl na pedál.

„Od té doby, co je pryč Nicol, nemáme už žádnou slibnou kandidátku na turnaje,“ pokračoval. „To pro image stáje není moc dobré. Kromě toho je konkurence stále větší.“

Fanny, která aspoň na chvíli chtěla zapomenout na strach ze smrti, se zeptala: „Nicol, to je ta děsná kráva, která Severákovi na nohy namazala ten sajrajt, aby to na závodech projel, ne?“

Majka vážně přikývla. „A málem tak zabila Sama. A Severáka taky.“

Nějakou dobu jeli v autě mlčky a mysleli na tu nepěknou epizodu minulého léta, než se Samovi vrátila dobrá nálada: „Je to pryč. A teď jsou konečně prázdniny a paní Kaltenbachová bude určitě šťastná jako blecha, že tě... teda vás, uvidí o něco dřív, než bylo v plánu. A co teprve Severák!“

2. kapitola

Štěrka odletoval od skřípějících pneumatik, když o několik hodin později zabočili na dvůr hřebčince. Ještě dřív než terénní auto úplně zastavilo, rozrazila Fanny jeho dveře a vyskočila ven. Zhluboka dýchala a vypadalo to, že snad zulíbá pevnou zem pod nohama. „Tak tohle už nikdy! I kdybychom do Paříže musely jít pěšky!“

Majka zůstala ještě chvíli sedět v autě. Rozhlížela se a přitom čekala, kdy se jí vrátí ten příjemný pocit, který zažívala vždy, když sem přijela nebo na toto místo jen pomyslela.

Ale něco se změnilo. Jak o tom mluvil Sam. Co to ale bylo?

Kaltenbach byl stále Kaltenbach: starobylý statek, stáj pyšníci se poctivým řemeslným zpracováním, dvůr s kvetoucími růžovými keři. Při vzpomínce na ně se Majka musela bezděčně usmát, protože v jedné té pichlavé nádheře kdysi dost nepohodlně přistála, když oknem utíkala ze svého pokoje v prvním patře.

Její pohled putoval dál ke starým jírovcům, které zastiňovaly velkorysý jezdecký areál, na pestrobarevné překážky tam rozestavěné – všechno bylo jako dřív.

Náhle jí to došlo: kde byli všichni koně a jezdkyňe?

Obvykle postávaly v hloučcích u plotu, přihlížely lekcím Marie Kaltenbachové a čekaly, až na ně přijde řada. Ale dnes tu vládl nepřírozený klid a areál působil velmi opuštěně.

Ticho přerušilo volání: „Majko! Konečně!“ a ze stáje se k ní hnal malý kulový blesk.

Majka vyskočila z auta. „Tinko!“ zvolala a se smíchem chytila děvčátko do náruče.

Veselá Tinka byla dcerou zvěrolékaře Nového, a i když byla o několik let mladší než Majka, vloni jí pomohla usvědčit z intrik Nicol, a získala si tak pevné místo v Majčině srdci. Stejně tak jako Archibald, Tinčin umíněný Shetlandský poník, který teď už rok žil ve společnosti Severáka.

„Zrovna jsem chtěla běžet za Archibaldem. Vymyslela jsem novou kůru na srst a chtěla ji vyzkoušet, podívej!“ Tinka s pýchou strčila Majce pod nos kelímek s hnědozelenou břečkou. „Je tam Tee Tree olejíček, černé pivo a kopřiva dvoudomá.“

Majka z toho puchu málem omdlela, ale statečně se usmála. „Úžasný,“ řekla přiškrceně a snažila se nedýchat nosem.

„Musím teď běžet, nebo to začne smrdět,“ pokračovala Tinka vesele. „Uvidíme se později!“ a už pelášila dolů po příjezdové cestě.

Sam, který mezitím vytáhl oba batohy z kufru auta a naložil si je na záda, se postavil vedle Majky.

Fanny se rozhlížela s výrazem, jako by to tu na ni velký dojem neudělalo. „A co tu tak jako normálně děláte? Nezdá se, že by to tu zrovna žilo.“

Sam se culil. „Ále, zdání klame. Co bys řekla na wellness a vířivku?“

A Majka s vážnou tváří dodala: „Nebo si nejdřív zajezdíme na motokárách?“

Fanny se na ně udiveně podívala: „To jako fakt? Je tu okruh pro motokáry a vířivka?“

Sam s Majkou se začali řehtat. Když Majka před rokem na Kaltenbach přijela, cítila se podobně. Ale už brzy jí bylo úplně fuk, že tady ani jedno ani druhé nenajde. Poznala Severáka a díky jejich duševnímu spojení i část sebe sama, o které ani neměla tušení.

Ovšem Fanny už to tak moc vtipné nepřipadalo. „Haha. A kde jako je to velké téma pro můj článek? *Aktuálně z hromady hnoje?* Nebo mám napsat *O nesnesitelné nudě života na venkově?*“

Sam zapózoval jako model: „Třeba by zabodoval článek o sexy frajerovi ze stáje?“

Fanny podrážděně protočila panenky. „No tak o tobě bych mohla napsat sloupek leda tak do rubriky vtipů.“

Dřív než Sam stihl něco odpovědět, vyrušily je vzdálené hlasy. Otočili hlavy a spatřili, jak se Majčina babička se dvěma nažehlenými pány v oblecích a nějakou nafintěnou asistentkou blíží ke stájím.

Marie Kaltenbachová se tvářila ještě vážněji než obvykle, na sobě měla tmavě zelený twinset, šedivé vlasy přísně sepnuté do drdolu. Při chůzi se opírala o hůl, jejíž klapání spolu s jejím hlasem doléhaly až k nim. „A teď přicházíme k velkým boxům, pro které je možné vybrat si různé druhy podestýlky...“

Marie byla tak zabraná do rozhovoru, že si Majky ani Fanny nevšimla.

„A která z nich je tvoje slavná babička?“ zašeptala Fanny.

Sam se zašklebil. „No, co myslíš? Ta Asiatka nebo ten týpek s knírkem?“

Majka ty dva ani nevnímala a nepřítomně upírala zrak na babičku. Měla špatný pocit. Obrátila se

k Samovi: „Ti ale nevypadají na to, že by tu chtěli strávit jezdecké prázdniny.“

Sam pokrčil rameny. „Možná jsou to majitelé koní, které tu chtějí nechat trénovat?“

Tomu Majka nevěřila. Viděla, jak byl výraz toho muže plný odporu, když se svou naleštěnou koženou polobotkou vyhýbal koňským koblihám. Na majitele koně teda určitě nevypadal.

Fanny netrpělivě složila paže na hrudi. „Můžeme se teda konečně ubytovat?“

Sam na ni mrkl. „Jistě. Prosím, následujte mě, dámy.“

Obložený dívčími batohy se jako soumar šinul ke stavení. Fanny ho následovala, ale Majka zůstala stát. „Běžte napřed, jo?“

Fanny se na ni tázavě ohlédla, ale Sam se s pochopením usmál. „Bez starosti. Ukážu teď slečně reportérce její pokoj a poté jí dopřeji zevrubnou prohlídku. Můžete jít bez obav za svým koněm, Mylady.“

Fanny se Samovi za zády ušklíbla na Majku a pak sladounkým hláskem pronesla: „Och, ano, prosím. Již se nemohu dočkat.“

Teď se musela zasmát i Majka. Sam a Fanny – to ještě bude hodně zajímavé!

„Uvidíme se u večere!“ zavolala na ně a konečně se vydala na cestu.

Majka běžela pěšinou mezi poli až k rozkvetlým loukám a lánu slunečnic tak rychle, že průvan, který

způsobila, smetl třepotající se motýly, kolem kterých se přehnala. Na malém rozcestí prudce zahнула a při krčeně se prosmýkla kolem okna obytného přívěsu pana Kuby.

Svého učitele navštíví později... Nejdřív prostě musela za Severákem. Ke svému koni. Srdce jí bilo rychleji. Co když tu nebude? Potlačila vzpomínku na noční mŕru, která se zrovna teď přikradla. Už brzy to zjistí. Vyřítla se za roh a... srdce jí najednou poskočilo.

Na louce plné šťavnaté trávy za obytným vozem pana Kuby se její černý hřebec pásal ve stínu svého oblíbeného stromu, rozložitého dubu. Odehnal několik vlezlých much a chtěl právě znovu sklonit hlavu k trávě, když pozorně nastražil uši. Bystrýma očima prohledával okolí, až spatřil Majku. Hlasitě zařehotal a rozeběhl se.

Paní Hela překvapeně přerušila své přežvykování, když se kolem ní přehnal se zvednutým ocasem. V okamžiku, kdy se Majka s lehkostí přehoupala přes plot, byl už Severák téměř u ní.

Hřebec radostně pozdravil Majku, která mu padla kolem krku, zabořila obličej do jeho hřívky a vdechovala teplou koňskou vůni. Už ho nechtěla nikdy pustit.

Majka by nejraději celý život zůstala tady, na Kaltenbachu, u svého Severáka. Ale to rodiče samozřejmě

nedovolí. Škola, budoucnost, být rozumná. V uších jí zněla stále ta samá mamčina slova.

„Tolik jsi mi chyběl!“ Severák lehce odfrknul v odpověď. Majka vraníka podržela za ušima a opřela své čelo o jeho. To je její kůň. Jsou si souzeni. I Majce to znělo trochu divně, ale pocit to byl jasný, úplně prostý. Jenže současně nekonečně těžce popsitelný.

Majka sama to nemohla pochopit. Ještě před rokem pro ni byli koně něco, co znala jen z televize. Její mamka na tomto statku vyrostla, ale život tady nenáviděla. Jejím snem bylo stát se slavnou fyzičkou – Majka se otrásla už jen při té představě. A proto své dceři toto místo, kde sama byla tak nešťastná, nikdy neukázala.

Když se ale Majka se Severákem potkala, bylo to, jako kdyby se to mělo stát už dávno. Cítila to a na své pocity se mohla vždy spolehnout. Alespoň dosud. Protože i teď, kdy to vypadalo, že je se Severákem všechno v pořádku, cítila podivný neklid.

Pohladila ho po lesklé srsti. „Jsi v pořádku, vidíš? Dělal jsem si takové star...“ Zbytek nedořekla, protože prsty nahmatala něco neobvyklého a Severák ucukl. Majka se rozrušeně podívala na ruku. To přece byla... zaschlá krev! Rychle se sklonila blíž a opatrně ohledávala poraněné místo na Severákově těle.

Nechal ji, přestože bylo zřejmé, že je mu to nepříjemné. Majka byla jediná, koho k sobě tak blízko

pustil. A teď to viděla: na Severákově hrudi a nohách se táhly mnohé šrámy a škrábance. Většina z nich byly jen povrchové a téměř zhojené, některé ale byly zařezané hlouběji do masa a musely dost krváčet. Zrovna jako ten, kterého se Majka právě dotkla.

„Odkud to máš?“ zeptala se ustaraně. Severák klidně stál a díval se na ni. „Copak jsi vyváděl, hm?“

Zřejmě měl její divný pocit opodstatnění. Nejdřív ten sen a teď tohle. Kdyby jen věděla, co...

„Víš, Archibald je holt vůdčí osobnost,“ ozval se náhle jasný hlásek.

Majka se otočila. Za ní stála Tinka a zářila jako sluníčko. Držela Archibalda za uzdu, což se mu vůbec nelíbilo, takže se své jezdce vzpurně cukal. „Už jsem si toho taky všimla,“ Tinka ukázala na Severákovy nohy. „Už je má několik dní. Myslím, že jsou to stopy po soubojích,“ pokračovala s nádechem hrdosti v hlase.

Majka se s pochybami zahleděla na poníka před sebou.

„Vážně si myslíš, že to má od Archibalda?“ zeptala se opatrně. „I kdyby se považoval za šéfa stáda,“ – což by Majka tomu sebevědomému valachovi klidně věřila – „neměl by pak na těle také nějaké šrámy?“

„Hm, to je pravda. To ale nemá.“ Tinka zadumaně přivřela oči. Zkušeně si Severáka prohlížela. „Možná, že ho napadli střelci. Ti nakladou vajíčka do srsti, a koně se pak sami zraní tím, že se koušou nebo

